Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Digt og Virkelighed

Citation: Wied, Gustav: ”Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968”, i Wied, Gustav: *Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 253. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied12val-shoot-idm140179866881120/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968

XXXXIV

„EN HJEMKOMST"

I Vinteren 87-88 blev Sørgespillet „En Hjemkomst" skrevet. Ideén til det fik jeg altsaa ved min Broder *Ejnars* mindeværdige Besøg i Hjemmet i Falkoneralleén.

Jeg har altid været temmelig abnorm, især naar jeg arbejdede. Det er blevet værre og værre alt som Aarene er gaaet, men at jeg allerede den Gang har været en Svøbe for min Familie og mine Venner, ses af nedenstaaende Brudstykke af en Brevveksling imellem mig og *Tage Ussing*.

Vi besøgte ofte hinanden, naar der var hændet en af os noget særligt. Saaledes kom jeg i denne Vinter til ham, hvergang jeg havde gjort en Akt af „Hjemkomsten" færdig.

Den 16de April om Aftenen gik jeg saaledes op til ham. Han boede den Gang i Valdemarsgade. Da jeg kom, var han ikke hjemme; men hans Værtinde lukkede mig ind paa hans Værelse og sagde, at han kom straks, men han skulde have Spilleselskab.

Derover maa jeg være blevet mere end almindelig hysterisk:

„Slaa dog endelig en Gang for alle det Faktum fast i din Bevidsthed", skriver jeg saaledes: „at jeg er gal. Og det bliver værre. For Du troede da vel ikke, at jeg var i Bedring? ... „*Gaar Du*"? spurgte Du forundret. Javel gik jeg; hvad andet havde jeg at gøre, naar Du skulde have L'homberfremmede? Det var et Misgreb af mig at forlange, at Du skulde vise dine Gæster bort, jeg fortrød det ogsaa straks — men jeg gjorde det vel nærmest for at prøve min Magt over Dig. — Underligt var det, men straks da jeg hørte Dig paa Trappen, ønskede jeg mig borte, væk — nede paa Gaden. Hvorfor? jo, for Du sang; — jeg kan ikke lide Dig, naar Du synger — jeg kunde slaa Dig, naar Du synger. Din Sang minder mig altfor meget om denne sorgløse Fuglekvidder, der lyder, fordi Maven er fuld, fordi Solen skinner, og man ovenikøbet har fast Ansættelse under Tagrenden. Du maa aldrig synge, naar